

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

De Chersoneso

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

Atqui Cherfonefi limites sunt non Forum, sed Ara montani Iouis, quæ est intra Pteleum & albam Actam, quo in loco institutum fuit, Cherfonefium fossa dicta ducta distermina re. id quod aræ inscriptio montani Iouis indicat, his verbis:

*Limes ut in medio Lenca, Pteleique notetur,
Hæc est excellens ara sacrata Ioui.*

*Ne populos turbet contentio, Iuppiter ipse
Rex superum medius limite signat agros.*

Hac igitur regione, quæ tanta est, quantam plerique nostis partim ut sua ipse fruitur, partim aliis eam dono dedit, omnésque fundos vestros sibi subiicit. Nec eam duntaxat regionem quæ extra Forum est, vobis eripit: sed & in hac epistola scribit, vos oportere iudicio transigere cum Cardianis, qui intra Forum habitant: cum Cardianis inquam qui in prouincia vestra confederunt, si qua vobis cum illis cõtrouersia sit. Est autem illis controuersia vobiscum: atque ea num parua de re, considerate. Se regionem incolere dicunt quæ sua sit, & non vestra: & quicquid vos ibi possideatis, id vos possidere tanquam in aliena ditione partum: at quæ ipsi teneant, se tenere tanquam fundos in sua terra. Et hæc vestrum ciuem, Callipum Peganensem, senatusconsulto promulgasse. In quo haud sanè mentiuntur: promulgauit enim. Quem

Callipi Peganensis decretum.

Inuehitur in proditoribus.

quum ego violatarum legum reum fecissem, vos absoluitis. Proinde id effecit, ut ea de regione controuersiam haberetis. Quod si de hoc in iudicium venire contra Cardianos non pudebit, vtrum ea regio vestra, an verò ipsorum sit: cur non eodem etiã contra Cherfonefitas reliquos iure vti mini? Quin adeò contumeliosè vobis insultat, ut aiat, Si Cardiani venire in iudicium recusent, se eos coarcturum. quasi verò vos ne Cardianos quidem adigere possitis, ad ea vobis prestanda quæ iusta sunt. quod quum vos nequeatis, ipse se illos ad id faciendam coacturum dicit. An nõ ingentia in vos beneficia confert? Nec desunt tamen, qui hanc epistolam bene scriptã esse dicant: qui quidem maiore vestro, quàm Philippus, odio digni sunt. Is enim dum vobis in rebus omnibus aduersatur, sibi ipsi gloriam & magnas opes acquirit. At quicumque, Athenienses quum sint, beneuolentia Philippum, non patriam prosequuntur: hi, ut eorum malitia meretur, à vobis malè perdi debent: si modò vos cerebrum in temporibus, & non in calcibus conculcatum geritis. Reliquum adhuc mihi est, ut & ad præclaram istam epistolam, & dicta legatorum, responsum scribam, quod & æquum esse, & vobis profuturum existimem.

LIBANII ARGUMENTVM
orationis de Cherfonefo.

Coloni in Cherfonefi missi.

Diopithis bellum cum Thracibus & Cardianis.

HAc ratione Diopithes defeditur, & crimina illi apud Athenienses obiecta diluuntur. Fuit enim Thracia Cherfonefium antiqua possessio Atheniensium: qui Philippi temporibus colonos è suis ciuibus illuc miserunt, veteri more suo: quo pauperes atque inopes ciues in exera sua oppida habitatum ablegabant: armis & viatico è publico datis. Id quod nunc quoque factum est, missis in Cherfonefium colonis, & Diopithe cum imperio eis prefecto. Ac Cherfonefite quidem reliqui, eos qui aduenerant, in societatem ædium & agrorum receperunt. Cardiani verò quòd regionè suam tenere se dicerent, non Atheniensium, repulerunt. Hinc à Diopithe Cardiant bello: quum peterentur, ad Philippum cõfugiunt. Is igitur per literas Atheniensibus, edicit, ne Cardianis, suis clientibus vim faciãt: sed iure ut agãt, si qua

καρδανιοί ἢ οὐκ ἐδέξαντο, λέγοντες, * ἰδίαν χώραν οἰκεῖν, καὶ οὐκ ἀδελφῶν. ἐν τῷ δὲ ἐν αὐτῷ διοπιθῆος ἐπιπέμει καρδανιοῖς. οἱ δὲ ἐπέλαθοντες, ἐδέξαντο, καὶ μετέδωκαν αὐτοῖς, καὶ οἰκίαν, καὶ γῆν. φιλίππου καταφύγουσι, καὶ αἱ, ὁπισθελαι τοῖς ἀδελφῶσι μὴ βιάζεσθαι καρδανιοῖς, αἱ αὐτῶν ἀποσκήνωται. ἀπὸ δὲ δικαζέσθαι πρὸς αὐτοῖς

A Διαφορὰ καὶ τοῖς χερρόνησου οἱ ὄρει εἰσὶν, οὐκ ἀγροὶ, ἀλλ' ὁ βωμὸς τῷ Διὸς τῷ ὀρείου, ὃς ἐστὶ μεταξὺ πτελεῖ, καὶ λδουκῆς ἀκτῆς. οὐ ἢ διωρυχὴ ἐμελλε χερρόνησου ἐσεσθαι, ὡς γε τὸ ὁπισθελαιμμά τὸ ἐπὶ τῷ βωμοῦ τῷ Διὸς τῷ ὀρείου δηλοῖ. ἐστὶ ἡ τοῦτ'.

Τὸνδε καὶ διδρυσαντὸ θεῶν ἀπὸ καλλιᾶ. βωμόν, λδουκῆς καὶ πτελεῖ οὐ μέσον ὄρεν δέμειον. Ἐνάσταται χώρας σημηθῶν ἀμμορῆος δὲ αὐτὸς ἀναξ μακάρων ἐστὶ μέσος κερρόνης.

Ταῦτ' ἐν μέρει τῶν χωρῶν, τοσαύτην οὖσαν, ὅσων εἰ πολλοὶ ὑμῶν ἴσασιν, ὡς ἑαυτῶν ἔσαν, τὴν μὲν, αὐτὸς καρπούται, τὴν δ' ἄλλοις δωρεὰν δέδωκε, καὶ ἅπαντα τὰ κτήματα τὰ ὑμετέρα, ὑφ' ἑαυτῶν ποιῆται. καὶ οὐ μόνον τὴν ἔξω ἀγροῦς χώραν σφετερίζεται, ἀλλὰ καὶ πρὸς καρδανιοῖς οἱ οἰκοῦσιν ἔξω ἀγροῦς, ὁπισθελαι εἰ τὴν νῦν ὁπισθελαι, ὡς δὲ ὑμᾶς διαδικάζεσθαι πρὸς καρδανιοῖς τοῖς οἰκοῦντας ἐν τῇ ὑμετέρᾳ, εἰ πρὸς αὐτοῖς διαφέρεισθε. διαφέρεσθαι ἢ πρὸς ὑμᾶς, σκίψασθε εἰ πρὸς μικροῖς ἑαυτῶν φάσι τῶν χωρῶν οὖσαν οἰκεῖν, καὶ οὐχ ὑμετέραν εἶναι. καὶ τὰ μὲν ὑμετέρα εἶδη κτήματα φασὶν ὡς ἐν ἀλλοθῆσιν, τὰ δ' αὐτῶν κτήματα ὡς ἐν οἰκίᾳ. καὶ ταῦτα ὑμετέρον πολιτικὴν γράψαι ἐν ψήφισματι καλλιπῶν παιανία. καὶ τὸ γε ἀληθὲς λέγουσιν. ἔγραψε γὰρ, καὶ ἐμοῦ γε αὐτὸν γραμμάτων ἀφ' ἀπομῶν γραφῶν, οὐκ ἀπὸ ψήφισμασθε. ποιητῶν ἀμφισβητήσμεν ὑμῖν τῶν χωρῶν κατασιδύσαν. ὅποτε ἢ πρὸς τοῦτον τολμήσετε πρὸς καρδανιοῖς διαδικάζεσθαι. εἰ δ' ὑμετέρα ἐστὶν αἱ ἐκείνων ἢ χωρᾶ: δεῖτε καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις χερρόνησίταις τὸ αὐτὸ δίκαιον ἐστὶ. καὶ ἔτασ ὑβριστικῶς ὑμῖν κέρχεται, ὡς ἐτέ φησιν εἰ μὴ δὲ λαοὶ διαδικάζεσθαι οἱ καρδανιοὶ αὐτὸς ἀναγκάσειν, ὡς ὑμῶν γε ἐκ αὐτῶν ἀδελφῶν ἀναγκάσειν καὶ καρδανιοῖς τὰ δίκαια πρὸς ὑμᾶς ποιῆσθαι. ἐπειδὴ ἢ ὑμεῖς οὐ δύνασθε αὐτοῖς φησι τὰ ἀναγκάσειν αὐτοῖς ποιῆσαι. ἀρ' ἐμεγάλα ὑμᾶς φάνεται ὄνερ γὰρ, καὶ ταῦτ' ἐν τῇ ὁπισθελαι πνευ δὲ ἔφασαν γερραφῆσαι, οἱ πολὺ αὐτῶν δικάστερον ὑφ' ὑμῶν, ἢ φίππος μισοῖν. τὸ ἐκείνος μὲν γὰρ ἑαυτῶν κτώμενος δέξαν καὶ μετὰ ἀγαθὰ, ἅπαντα καὶ ὑμῶν πρὸς αὐτοῖς ὅσοι ἢ ἀδελφῶν ὄντες, μὴ τῇ παρ' ἰδίᾳ, ἀλλὰ φιλίππου εὐνοίᾳ ἐν δέμειν εἶσαι. πρὸς αὐτοῖς ὑφ' ὑμῶν κερκοῖς κερκοῖς ἀπολαύσαι.

C εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κερτάφαις, καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέραις καταπεπατημένον φορεῖτε. ὑπόλοιπον μὲν ὅστιν ἐπὶ, πρὸς ταῦτ' ἐν τῶν ὁπισθελαι εἶ ἔχουσιν, καὶ τοῖς λόγοις τῶν πρὸς ἑσβίων γράψαι τῶν ἀποκρίσεων. καὶ ἡ γροῦμα δίκαια τε εἶδη, καὶ συμφέρουσαν ὑμῖν.

LIBANIOI ΤΠΟΘΕΣΙΣ, ΤΟΥ
πρὸς τὸν ἐν χερρόνησῳ λόγον.

Ο λόγος ἐστὶ τῶν διοπιθῆος εἰρητικῶν. καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ πρὸς ἀδελφῶσι καταφύγουσιν. καὶ μὲν γὰρ χερρόνησος ἢ πρὸς ἀφ' ἑσβίων καὶ τῶν ἀδελφῶν κτήματα ἀρχαῖον. εἰς δὲ τὸν πῦν, ἀπέπελασ καὶ τοῖς φιλίππου κερκοῖς, κερκοῦσιν ἑαυτῶν. ἐδὲ τῶν δὲ τῶν παλαιῶν τοῖς ἀδελφῶσι, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν, καὶ ἀκτῆμονες οἰκοῦντες, πρὸς αὐτοῖς ἐποίησεν εἰς τὰς ἔξω πλείους τὰς ἐκείνων, καὶ ἐλαύσανον οἱ πεμπόμενοι, ὅσοι αὐτῶν ἐκ τῶν δημοσίων, ἐφ' ὅσον κέρχαι τῶν τῶν γάρων. καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐποίησεν εἰς τὰς χερρόνησον, στρατηγὸν αὐτοῖς δόντες διοπιθῆος, οἱ μὲν οὖν ἄλλοι χερρόνησῶται, τοῖς ἐπελάθοντες, ἐδέξαντο, καὶ μετέδωκαν αὐτοῖς, καὶ οἰκίαν, καὶ γῆν.

αὐτοῖς εἰ τί φασιν ἀδικεῖσθαι, ὡς ἢ οὐκ ἴκοντο πούσων οἱ ἀδελφαί... βοήθειαν τοῖς καρδίοις ἐπέμψεν. ἐφ' οἷς ἀναγκάστως ὁ διοπίθης...

A sibi factam esse iniuriam querantur. Quod quum Athenienses detractarent : auxilia Cardianis mittit. Quam rem Diopithes grauius ferens, dum Philippus in mediterraneis...

Demosthenica, Diopithis defensione.

Adhortatio ad bellum.

CVIVS GENERIS SIT HÆC ORATIO.

Quidam putarunt, hanc orationem ad iudiciale genus pertinere, quod tum Diopithis defensionem, tum Philippi accusationem contineat. Sed Epiphanius Technicus, deliberatiui generis eam esse dicit...

Suasivum pro tunc quam iudicij esse orationem.

Exordium.

Ποίου είδος ο λόγος.

Τινες ἐνόμισαν τὸν λόγον δικαστικὸν εἶδος, λέγοντες, ἐπὶ ἀπολογία εἶχε διοπίθους, καὶ κατηγορίαν φιλιππου. ὁ δὲ διοπίθης...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Ο ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΧΕΡΡΟΝΗΣΩ ΛΟΓΟΣ.

ΒΔει μὲν, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι, τοῖς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν, μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μισθῆνα, μήτε πρὸς χάριν ἄλλ...

DEMOSTHENIS DE CHERSONESO ORATIO VIII, Hieronymo Vuolfio interprete.

Equum esset, Athenienses, oratores vestros omnes, neque odio impulsos neque ad gratiam cuiusquam verbū vllum loqui, sed, quod quisque optimum duceret, id proferre: vobis praefertim de publicis magnisque negotiis deliberantibus. Sed quia nonnulli, alias emulatione, alias quacunque de causa ad dicendum impelluntur: vestri, Athenienses, officij est: vt aliis rebus omnibus ommissis, quæ futura esse putatis e re-pub. ea & decernatis, & exequamini. Agitur autem nunc de Chersoneso, & expeditione illa, qua Philippus sit sceptrā, vndecimum iam in Thracia mensam versatur. Sed pleræque orationes de rebus gestis Diopithis, & conatibus habentur. Ego verò de criminibus, quæ illis, quos in vestra potestate est, quando voletis, punire ex legibus, obiciuntur, nihil referre arbitror, siue nunc, siue mora aliqua interposita deliberetis: neque esse necessarium, vt vel ego, vel quisquam alius, ea de re magnam contentionem suscipiat. Quæ verò Philippus, nostræ ciuitatis hostis, magnasque copias circa Hellepontum habens, occupare, vobisque præripere conatur: quæque nos, occasione semel neglecta, recuperare atque restituere in integrum nunquam poterimus: de his expedit opinor quamprimum & decerni, & paratos esse: neque ea propter turbas aliarum rerum & criminationes subterfugienda sunt.

Commen-datio sui, & reprehensio aliorū: cum attentione & diligentia.

Propositio, Philippus esse viciscendum: qui pro hoste se gerat.

Reditus ad causam de conferendis Diopithis copiis

quid dicam. Nam si iam tantā licentiam, criminari & calumniari volentibus datis, ut illis quoque de rebus quas acturum eum esse aiunt, antequam fiant, accusantes audiat: quid aliquis dicat? Quid verò his rebus proficiatur, vestrum quibusdam est cognoscendum: idque ego liberè dicam: nec enim possum aliter. Quotquot vestri duces è vestro portu unquam soluerunt: hi omnes (aut ego me quouis supplicio dignū fatebor) & à Chiis, & ab Erythreis, & à quibus quisque potuit (his dico qui Asiā incolunt) pecuniam accipiunt. accipiunt aut, qui naues habent singulas, aut binas, minore: maioribus instructi copiis, maiore. Dant autem, quicumque dant, siue parum siue multum, non gratis & frustra (nec enim ita infantiunt) sed illa pecunia redimunt suorum mercatorum securitatē: ne illi à militibus violentur, aut spolientur: sed ut incolentes suae nauis deducatur. Aiunt autem eam pecuniam benignitate & studio vestri dare se: idque nomen huiusmodi largitionibus accommodatur. Iam igitur etiam Diopithi minimè dubium est, exercitū haberi, quin isti omnes pecuniam daturi sint. Nam unde alias eum, qui nec à vobis quicquam accepit, nec ipse habet unde stipendia soluat, milites alere putatis? Num de caelo? Minimè id quidem: sed his prouentibus, quos congregat & emēdicat & mutuatur, eos sustentat. Quare qui est apud vos traducit, quid illi agunt aliud, nisi quod omnibus denunciant, ne quid ei det: ut qui poenas daturus sit, non eorum modo facinorum, quorum ipse vel autor vel adiutor extiterit, sed horum etiam quae facturus fuerit? Huc pertinet isti sermones: Oblidione cinger: Graecos hostibus obicit. Nunquid enim istis curae sunt Asiā incolentes Graeci? Maior certè virtus eorum esset ad consulendum aliis, quam ad patriam defendendā. Atque hoc scilicet illud est, si in Hellespontum mittatur alius imperator. Nā si grauer peccat Diopithes, & naues intercipit: parua Athenienses, parua tabella, haec omnia prohibuerit: legesque iubent, eos qui hoc modo delinquant, publice accusari: tantis verò sumptibus, tot triremibus custodiri à nobis nequaquam. Nam ea quidem esset extrema infania. Contra hostes, qui legibus coherceri nequeunt, milites conscribendi sunt, & mittendae triremes, & pecunia conferenda: idque necessariū fit. At ubi cum ciuibus res est: senatusconsulto, publica accusatione, tributis iudiciis, tota res conficitur: nec pluribus est opus. Haec prudentium hominum officia sunt. quae autem isti agunt, insultantium, & negotia corruptentium. Ac istorum quidem nonnullos esse tales, quancquam ferendum grauer, non tamen grauer est ferendum: sed hoc potius, vos in hoc confessu ita iam esse animatos, ut si quis pro concione dixerit, Diopithem esse, aut Charetē, aut Aristophontē, aut quemuis ciuium, cui mala omnia accepta referenda sint: statim assentiamini, & eius orationi applaudatis. At si quis progressus in medium, vera dicat: Nugas agitis, Athenienses: Malorum omnium & rerum harū Philippus est caput: qui, si quiescisset, nihil negocij, esset reipublicae: non quidem vera eum dicere, negare possetis: sed grauer laturi tamen videmini, atque existimaturi, eum veluti cladem afferre. In causa hoc est (sed oro per deos, ut quae ad vestram salutem pertinent, liberè dicere mihi liceat) iam olim quidam reipub. gubernatores ita vos parauerunt, ut in concionibus metuendi sitis, & acres: in bellicis verò apparatibus remissi, & aspernandi. Si quis igitur autorem malorum eum esse diceret, quae sciretis inter vos posse comprehendi: assentiret vobis utique, & velletis, si quis verò eum designet, qui nisi victus armis, affici

Obiurgatio & translatio culpe in Philippum, scribuntur plebis.

πὶ λέγω. εἰ γὰρ ἤδη τοσαύτην ἐξουσίαν τοῖς αἰπάδασι, καὶ διαβάλλειν βουλομένοις δίδουτε ὡς τε ἐπεὶ ὦν αἰφασί μέλλειν αὐτὸν ποιῆν, καὶ ἐπὶ τούτων φρεκατηγροῦτων ἀρεσάδασι τί ἀπὸ λέγει, ὅτι τὸν τὴν δὴ αὐτὰ πειθῆν, ἐπίοις ὑμῶν μαθεῖν διὰ λέξω ἢ μὴ παρρησίας. καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλως δὴ αὐμῶν. πάντες ἐσοὶ πῶποτὶ ἐπιπεπλῶκασι παρ' ὑμῶν στρατηγὸν (ἢ ἐγὼ πύαρον ὁποῦν πρῶτα) καὶ ὡς γὰρ ἄλλως, καὶ ὡς φέρεται, καὶ παρ' ὧν αἰφασί δὴ αὐτὰν. τούτων τῶν τὴν ἀσίαν οἰκουῦτων λέγω, καὶ ἡμέτερα λαμβάνουσι. λαμβάνουσι ἢ οἱ μὲν ἔχοντες μίαν, ἢ δύο ναῦς, ἐλθόντες. εἰ ἢ μείζω δυνάμει, πλείονα καὶ δίδουσι οἱ δίδοντες, οὐτε τὰ μικρὰ, οὐτε τὰ πολλὰ αὐτὸ οὐδενός (οὐ γὰρ οὕτω μαίνονται) ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τὰς παρ' αὐτῶν ἐπιπλεονίας ἐμπόσεις, μηδὲ συλῆσθαι ὡς ἀπὸ πειπέδασι ἢ τὰ πλεία τὰ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα. φασὶ δὲ ὀνόσια δίδουσι καὶ τὸ τοῦνομα ἔχει τὰ λήμματα ταῦτα. καὶ δὴ καὶ νῦν τῶν διοπίθων στρατῶν μὲν ἔχοντα, σαφῶς ὅτι τὸ δὴ ἄλλον, ὅτι δὴ σπουσι καὶ ἡμέτερα πάντες οὗτοι. πῶπον γὰρ οἶεσθε ἀλλοθῆν ἢ μήτε λαβόντα παρ' ὑμῶν μηδὲν, μήτε αὐτὸν ἔχοντα ὁπόθεν μισθοδοτήσῃ στρατιώτας ἔφερον. ἐκ τῶν οὐρανῶν οὐκ ὅστι τὰ ταῦτα. ἀλλ' ἀφ' ὧν ἀγίρει, καὶ φρεκατηγροῦται ἀπὸ τούτων δὴ αὐτῶν. οὐδενὸν ἄλλο ποιοῦσιν οἱ κατηγροῦτες ἐν ἡμῶν, ἢ φρεκατηγροῦσιν, ἀπασιν, μηδὲ πικρῶν ἐκείνων δίδουσι ὡς καὶ τὸ μελλήσῃ δῶσιν πικρῶν, μήτι πικρῶν τῶν ἢ συγκαταφρεκατηγροῦται. τὸ ἐπὶ οἱ λόγοι μέλλει πολιορκεῖν: πῶπον ἐν ἡμῶν ἐκδίδουσι, μέλει γὰρ τῶν τούτων, τῶν τὴν ἀσίαν οἰκουῦτων ἐλλήνων; ἀμύνοις μὲν τ' αἰφασί ἄλλως, ἢ τῆς παρρησίας καὶ δὴ αὐτῶν, καὶ τῶν εἰς τὸν ἐλλήσποντον ἐπιπέπῃν ἔτερον στρατηγῶν τῶν ὅστιν. εἰ γὰρ δὴ αὐτὸν πῶπον διοπίθων, καὶ κατὰ τὰ πλεία: μικρῶν, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, μικρῶν πινάκων, ταῦτα πάντα καλωσύνη δῶσιν αἰφασί καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι, ταῦτα τοῖς ἀδικουῦσιν εἰσαγγέλλειν οὐ μὴ δὲ οὐ δαπάναις, καὶ φέρεται τοσαύτας ἡμῶν αὐτοῖς φυλάττειν. ἐπὶ τῶν γὰρ ὅστιν ἄφρονη μακίας. ἀλλ' ὅτι μὲν τοῖς ἐχθροῖς, οὐκ ἐπὶ λαβεῖν ὑπὸ τοῖς νόμοις, καὶ στρατιώτας ἔφερον, καὶ φέρεται ἐπιπέπῃν, ὡς καὶ ἡμέτερα εἰσφέρειν, δὴ, καὶ ἀναγκαστὸν ὅστιν. ὅτι δὴ ἡμῶν αὐτοῖς, ψήφισμα, εἰσαγγέλλειν, πῶπον, ταῦτ' ὅστιν ἰνανά ταῦτ' ἡμῶν φρεκατηγροῦτων ἀφροῦτων. ἐπηρεάζοντων ἢ, καὶ φρεκατηγροῦτων τὰ φρεκατηγροῦτα, ἀπὸ οὗτοι ποιοῦσι καὶ τὸ μὲν τούτων πῶπον εἰ ποιοῦσιν δεινόν ὄν, οὐ δεινὸν ὅστιν. ἀλλ' ὑμεῖς οἱ καὶ δὴ μῆροι οὕτως ἤδη φρεκατηγροῦτε, ὡς τε, αἰφασί πῶπον παρρησίας, ἢ διοπίθων ὅστιν πάντων τῶν κακῶν αἴτιος, ἢ χάρις, ἢ ἀριστοφῶν, ἢ ὅν αἰφασί πῶπον καὶ τῶν πολιτῶν. οὐδέ τις φρεκατηγροῦται, ὡς ὁρῶντες λέγει. ἀπὸ φρεκατηγροῦτων λέγει πῶπον τῶν φρεκατηγροῦτων, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, πάντων τῶν κακῶν, καὶ τῶν φρεκατηγροῦτων τούτων, φίλιππος ὅστιν αἴτιος (εἰ γὰρ ἐκείνος ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ οὐδὲν αὐτῶν φρεκατηγροῦται τῶν πόλεως) ὡς μὲν οὐκ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, οὐκ ἔχετε αἰφασί πῶπον. ἀφρεκατηγροῦται δὲ μοι δοκεῖτε, καὶ ὡς περὶ ἀπολλωνίαν πνομίζω αἴτιος δὲ τούτων (καὶ μοι φρεκατηγροῦται ὅταν ἐνεκα τῶν βελήσων λέγω, ἐστὼ παρρησία) παρεσιδῶκασι ὑμεῖς ἐκ πολλοῦ τῶν πολιτοδομῶν ἐπὶ, ἐν μὲν τῶν ἐπιπλεονίας, φρεκατηγροῦται καὶ χαλεποῦται ἐν δὲ ταῖς φρεκατηγροῦται ταῖς τῶν φρεκατηγροῦται, φρεκατηγροῦται, καὶ φρεκατηγροῦται αἰφασί οὐδὲν τὸν αἴτιος ἢ πῶπον, ὅτι φρεκατηγροῦται παρ' ὑμῶν αὐτοῖς φρεκατηγροῦται καὶ βουλεύεσθε. αἰφασί ποιοῦτον λέ-

γη τις, ον κεραιησαι τοις οπλοισ, αλλως δ' ουκ βετι κο- A
 λασαι, αν εχτε οημα τι ποιητετε δελεηρομυροι, ε λθη-
 δε, εχελω, ε ανδρες αθλωαιοι, τουαντιον η νυν, απαν-
 τας τοις πολιτοδομενας, εν μηρ ταις εκκλησιαις, ποροις
 και φιλαθερες υμας ειζισεν εδ) (πορος γδ υμας αυ-
 τοις, η τες συμμοροι, εν ταυταις βετι τα δειγμα) εν η η
 ποροσ παλαις τε πολεμου, φοβεροις η χαλεποις επι-
 δεκνυμαι. πορος γδ τοις εχθεροις, η τοις ανηπαλοις, εν εκ-
 ειναις εδ) ο ανων, νυν η δημαγωγουντες υμας, ε χαρι-
 ζομυροι και εωροβολω, ουτω δεπαττεισιν, εως τ εν
 μηρ ταις εκκλησιαις, εσταν ε καλακευεδς, παντα πορος
 ηδονλω ακουοντας εν η τοις ποροσ και τοις γιγνομε-
 νοις, πορι η η εχατων ηδη κινδυνουεν. φερε γδ πορος διος,
 ει λογον υμας απαηθησιαν οι ελλινες, αν νυν παρηκα-
 τε και πορος δε φαθυμικη, η εροσ υμας ανδρες αθνωαι-
 οι, πτωπετα ως ημας εκεσσε πορεσβεις, και λεγετε, ως
 ετιβηλυει φιλιππος ημιν, και απασι τοις ελλισι, η ως
 φυλατιεδαυ δειτ αν εροπον, και απαντα τα ποιωτα αν-
 ναικη φασκεν η ομολογειν. ποιουμυ γδ ταυτα. ειτ, ω
 πατων αν εροπον φαυλοτατοι, δεκα μυλας εδοχομε-
 νε τανθεροπου, η νοσω, και χειμωνι, και πολεμοις εδοχη
 φδεντος, ως τε μη αν δυαδ επανελεθιν οημαδε. ουτε η
 ευβριαν ηλωθεροσατε ετε η η υματερον αν η ουδεν εκ-
 κομισατε αλλ εκεινοσ μηρ, η μηρ οηκοι μηροντων. χολην
 ανοντων, η γιανοντων (ει δε τοις τα ποιωτα ποιοιωτας
 η γιανεν φησαι) δυο εν δυο και κατεσησε τυρονηκς η μιν,
 απαντηρυ ε απηκεις επιερχασα, η ε ετι σιαδω. υ-
 μεις η ουδε ταυτ απελυσατε, ει μηδεν αλλο εβαλεθε
 αλλ ειακατε, και αφεσατε δηλονοποι αυτα, η ουνερον πο-
 ποιηκατε, οπου δε αν δεκακς εδοχθη, η αν μα λρον υ-
 μεις γε κινησατε. η ουω πορεσβετε, η και τηρορετε, και
 ποραμαθ υμιν παρεχεθε, αν ταυτα λεγωσι, η εροσ μηρ, η
 τι φησομυ, ω ανδρες αθλωαιοι, εγω μηρ γδ οιχ οροφ. εισι
 ποιωυ πνεσ οι τοτ δελεηροχην η παριοντα οιοηται, επι-
 δαν εροπησωσι η ουη ρηη ποιεη, οισ εγω μηρ το δικαιο-
 τατον, η αληθεσατον τεπο εδοκρνουμυ. ταυτα μη ποι-
 εν, αν νυν ποιειτε. ου μυω, αλλ και καθεκασον ακριβωσ
 εροσ και οπως, ω πορε εροπησοι ποροθυμοσ, ουτω η ποι-
 εν εδελησωσι. ποροσ μηρ, ω ανδρες αθλωαιοι, η τεπο
 παρ υμιν αυτοις βεβαιωσ γνομα, οη τη πολει φιλιππος
 πολεμει, και τλω ειρλυλω λελυκε. και πανσατε πορι
 πουταν και τηρορεωντες αληηλων. και κηκεινοσ μηρ βετι,
 η εχθεροσ ολη τη πολει, η τα η πολεωσ εδαφει, ποροδη-
 σω η και τοις εν τη πολει πανσιν αν εροφοιοι, η τοις μα-
 λις οιομενοισ αυτα χαριζεταυ. ει η μη, σκρφαδωσαν
 δυο και τλω, η λαδενλω τοις ολυμθιοις, οι δοκωυτες
 οικειοτα αν εροπαιωται, επειδη τλω πολιν, ποροδω-
 σαν, παντων και κς εδολωλασιν. ουδενι μηρ τοι μαλλον,
 η τη πολιτεια πολεμει. ουδ η εδοβρυλυει, και σκοπει
 μαλλον ουδ εν ην παντων, η οπως ταυτλω και αλυ-
 ση, και τετ εισωπος εροπον η αννω γε δε φααπει. οι-
 δε γδ ακριβωσ, οη ουδ αν παντων η η ανλων ηημη-
 ταυ κυειοσ, ουδεν εσα αυτα βεβαιωσ εχεν, εως αν υμεισ
 δημωκρατηθε. αλλ εαν ποτε συμβη τι ποταισμα (α
 πολλα ηηριτ αν αν εροπω) ηζει παντα τα νυν συμ-
 βεβιασ μηρ, και καταφοβηται ποροσ υμας, εσε γδ υμεισ,
 ουκ αυτοι πλεονεκησαι και καταχειν αρχλω, εν πεφυ-
 κότεσ αλλ ετερον λαβειν κωλυσαι, και εχοντ αρηλε-
 εταυ δεινοι και ολωσ, εν οχλησαι τοις αρχην βελομυροις, η παντας αν εροποις εις ελωθεριαν εσαφελεδαυ εβω

supplicio non potest: nescitis opinor quid sit agen-
 dum: sed vos coargui molestè fertis. Atqui decebat,
 Athenienses, diuersum fieri: ut magistratus vniuersi
 vos assuefaceret, in concionib. ad clemetiam & hu-
 manitate (na in his de iure ciuium & fociorum agitur)
 in apparandis verò bellis metuendos vos & acres ef-
 ficeret. Ibi. e. cum hostib. & aduersariis res est. Nūc,
 dum vobis assentantur, & mirabilib. artificiis atque
 obsequiis vestrā gratiā aucupantur id vobis contu-
 lerunt, vt in concionib. fastū prae vobis feratis, & ab
 adulatorib. nihil audiatis, nisi quod aurib. blandia-
 tur: res verò eò redierint, & hi negotiorū sint eue-
 tus, vt de salute & incolumitate periclitemini. Agi-
 te verò, per Deos immortales, si Graeci a vobis earū
 occasionū, quas per ignauiam modò amissistis, ratio-
 nes reperceret, vofq; interrogarent: Subinde, Athe-
 nienſes, legatos ad nos mittitis, dicūt itate: Philippū
 nobis & Graecis omnib. insidiari: & hominem esse
 cauendū, & si qua sunt eius generis alia: necesse erit
 nos assentiri, & fateri. Facimus. e. haec. At o morta-
 lium omnium ignauissimi (dicēt) quū homo iste per-
 petuos decē menses abesset, ita & morbo & hyeme
 & bellis interclusus, vt domum regredi nullo modo
 posset: vos nec Euboeam in libertatē asseruistis, nec
 vestrarū opū quicquā recuperastis! Ipse verò, dum
 vos domi sedetis, dū oculi agitis, dū sani estis (si qui
 tamē his factis sani dicēdi sunt) duos in Euboea ty-
 rannos nos cōstituit: quorū alterum ē regione Atticā
 tanquā propugnaculū opposuit: alterū ad Scia-
 thum collocavit. Vos autē ne haec quidē (siquidē ni-
 hil aliud velletis) impediuistis: sed cōniuentes, de
 iure utiq; vestro illi cōcessistis, vt iā nemini dubiū
 esse possit, etiā si Philippus decies moreretur, vos ni-
 hil magis cōmotū iri. Quorsū igitur legatos mit-
 titis? cur accusatis? quid negotium vobis facesit?
 Haec si dixerint: quid asseremus, aut respōdebimus,
 Athenienses? Ego quidē non video. Sunt autē qui pu-
 tēt, se oratorē ita redarguere, postquā interrogatū,
 Quidnam igitur agendum est? Quib. ego summa æ-
 quitate, verissimēq; sic respōdebo: Haec non agenda
 sunt, quae nunc agitis: & tamē singulatim etiā ac-
 curatē omnia dicam: modò illi vt prompti sunt ad
 percōtandum: ita & ad rem gerendam sint alacres
 & parati. PRIMVM, Athenienses, persuasum omni-
 no habere debetis: Philippū ciuitati nostrā bellum
 intulisse, pacēq; violasse. quare de his definite vos
 iniucem accusare. Hostem esse præterea toti vrbi,
 & solo vrbi: addā etiam, omnib. hominibus qui in
 vrbe degunt: atque illis in primis, qui se in maxima
 esse apud eum gratiā putant. Quod si creditu dif-
 ficile videtur: intueantur Eutycratem & Lasthenem
 Olynthios: qui, cum ei esse intimi viderentur, post-
 quam vrbem prodiderunt, omnium pessimē perie-
 runt. Nulli tamen rei tam infensē aduersatur, atq;
 insidiatur, vt libertati postea vrbi: nec in quicquā
 aliud tanto studio incumbit, quā vt hanc demo-
 liatur. Idq; nunc quidem, nō sine ratione propemo-
 dum agit. Satis enim hoc perspectum habet: etiam si
 ceteros omnes suae dominationi subicerit: se ta-
 men nihil securē constantēque tenere posse, dum
 vos libertate fruamini. Nam si qui casus aduersus
 inciderit (quales homini euenire multi possunt) fo-
 re vt omnes, qui iam vi subacti, illi parent, ad vos
 cōfugiant. Ita enim res habet. nō ea vestra ingenia
 sunt, vt ipsi aliis vi oppressis, imperia teneatis: sed
 in eo magnae sunt vires vestrae, vt alium potiri prin-
 cipatu prohibeatis, aut eo potitum exturbetis. De-
 niq; affectantibus imperium, facessere negotium, &
 omnib. hominibus libertatem restituere parati e-

Quomodo Athenienses a Graecis accusari possunt: & quid porro agendum sit.

I. Philippus hostis iudicandus.

ftis. Nō igitur vult, libertatē nostram suis imminere temporibus. multum abest vt hoc velit, cum rem non malē, nec segniter consideret. Primum igitur ob hoc existimandum est, hostem illum esse reipublic. ac libertatis irreconciliabilem. Quod nisi animis vestris infixum federit: rerum curam serio suscipere non voletis. Secundo oco illud ce rto sciendum, omnia quæ molitur & apparat nunc, ad urbem nostram oppugnandam pertinere: atque vbi-cunque aliquis eum fuerit vltus, id pro defensione vestra futurum esse. Neque enim quisquam vestrum ita simplex est, vt Philippum existimet mala illa in Thracia (nam quo alio nomine appelles Drongilum, & Cabylen, & Maltiram?) & ea quæ nunc expugnat, sibi que subiicit, cupere: vtique illa obtineat, & labores & hyemes & extrema pericula sustinere: Atheniensium verò portus, & naualia, & triremes, & argenti fodinas, & tantos prouentus non cupere? aut passurum, vt vos ista teneatis: cum propter panicum & siliginem, in Thraciis cuniculis defossa, in Barathro non dubitet hybernare? Nō ita est. Sed & illa, vt his potiat, & cætera omnia molitur. Quid igitur? Prudentium hominum est, quum hæc sciant & cognorint, insignem istam perniciōsamque socordiam deponere, & pecuniam conferre, idēque vt faciant, à sociis postulare, ac prouidere atque agere omnia, constitutus iste exercitus ne dilabatur: vt quemadmodum ille paratas legiones habet ad violandos & subigendos omnes Græcos: ita vos legiones habeatis ad seruandos omnes & tuendos paratas. Nam auxiliis mittendis, & milite tumultuario, nunquam poterit quicquam rectē perfici. Sed conscribendæ legiones sunt, & commeatus illis suppeditandus, & publici quæstiores deligendi, & quàm fieri potest diligentissima conseruandæ pecuniæ ratio est ineunda. His factis, pecunia à quæstoribus, rerum gestarum rationes à duce reposcentur. Quod si hæc vobis cordi fuerint, si hæc susceperitis: reuera licebit iustam habere pacem, & Philippum domi se continere cogetis: quo maius bonum nullum esse queat: aut æquo Marte bellum geretis. Si quis verò hæc sine & magnis sumptibus, & multis laboribus posse confici non putat: rectē omnino putat. Sed si idem consideret, quæ pericula vrbi impendeant, nisi ita fecerimus: inueniet expedire, vt vltro quod fieri debet, faciamus. Nam si quis deorū vobis sponderet (nec enim mortalium vlli tanta de re fides haberi tutò posset) si quieveritis, & omnia neglexeritis, eum tandem in vos ipsos impetum non esse facturum: turpe quidē certē, o Dij immortales, fuerit, atq; indignum, tum vobis, tum florente republica, tum rebus gestis maiorum, ob priuatum vestrum ocium reliquos Græcos omnes desertos obiicere seruituti. Ac ego quidē ipse malim emori, quàm talis alicuius autor esse consilij. Verūm si quis alius talia dicit, & vobis persuadet: esto: ne defēditē vos: abiicite omnia. Sin hoc consultum esse nemo putat: contraque præscimus omnes, quantò plura eum sibi subiicere permiserimus, tanto cum grauiore & potentiore hoste nobis fore conflictandum: quid tergiversamur, aut quid lentē agimus? aut quando, Athenienses, rerū curam suscipiemus? Tum credo, cum ingruerit aliqua necessitas? Atqui ea necessitas, quam homo liber ita nominet, non tantum iam adest, sed iam pridem etiam præterijt. Seruilis verò necessitas ne ingruat, vtique est optādum. Quid verò interest? Ho-

II. Legiones alende ad perpetuum bellum paratæ nec recusandi sumptus & labores.

μοιούκου βούλεται τις εαυτὴ καμροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρῶσαι. οὐδὲ πολλοὺ δὴ οὐ κακῶς οὐδ' ἀργῶς ταῦτα λογίζουμιος. πρῶτον μὲν δὴ, δὲ τὸ το δεῖ εἶναι ὑπεκλήφεναι τῆς πολιτείας, καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδύλακτον εὐεῖνον. εἰ γὰρ μὴ τὸ το πικρὸν ἴσθαι τὰς ψυχὰς οὐκ ἐδέλησθε ὑπὸ τῆς ἀπειρίας ἀπειρίας. δὲ τὸ εἶναι σαυῶς. ὅτι πᾶσι ὅσα παραγματούεται καὶ κατασπιδάξεται κινεῖ ὅτι τὴν ἡμετέραν πόλιν κατὰ σπιδάξεται καὶ ὅσα τις ἐκείνοι ἀμύνεται, εἰ ταῦτ' ὑπὸ ἡμῶν ἀμυνεῖται. ὁ γὰρ οὐτὰ γ' ὀλίγη δὲ εἰν ὑμῶν οὐδεὶς, ὡς τε ὑπολαμβάνειν τὸν φίλιππον, τῆν μὲν ἐν Θράκη κακῶ (τὴν δ' ἀλλοτρίαν ἀν' εἰποι, δρογγίλων, καὶ καβύλιον, καὶ μάσειρον, καὶ ἀναὶ δ' εἰσέρει, καὶ κατὰ σπιδάξεται (τούτων μὲν ὅπθουμιν, καὶ ὑπὸ τῶν ταῦτα λαβεῖν, καὶ πόνοις, & χειμῶνας, καὶ τὰς ἐχάτους κινδύνοις ὑπομένειν τῆν ἀδύνησι λιμῶν, καὶ νεορέων, καὶ ἔπιρον, καὶ τῆν ἔργων τῆν ἀργυρείων, καὶ τοσούτων παρασόδων οὐκ ὅπθουμιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσεν ὑμᾶς ἔχειν ὑπὸ τῆν μελιῶν καὶ τῆν ὀλυγῶν τῆν ἐν τοῖς θρακίοις σπιδῶν, ἐν τῶν βαρῶν χειμῶν. οὐκ ἐστὶ ταῦτα ἀλλὰ κακῶν, ὑπὸ τῶν τούτων γρηῶν κέρειος, καὶ τὰλλα πάντα παραγματούεται, π' οὐκ, εἰ φασιοῦντων ἀνθρώπων εἶναι, εἰδὸτας ταῦτα καὶ ἐγνωκότας, τὴν μὲν ὑπὸ βράβλουσαν καὶ ἀνήμερον ταύτῃν βαθυμίαν, ὑποδέσται γρηῶν δ' εἰσφέρειν καὶ τὰς ζυμμάχους ἀξιοῦν καὶ ὅπως τὸ σωτηριῶς τὸ συμμάνει στρατευμα, ὅρῃ καὶ παρατίθεν. ἢ ὡς περ ὑμῶν ἐπιμύει ἔχει δυνάμιν τὴν ἀδικήσουσαν καὶ καταδουλοῦσιν ὑμῶν ἀπαντας τοῖς ἔλληνας οὐτὸ τὴν σώσουσιν ὑμῶν καὶ βοηθήσουσιν ἅπαντες, ἐπιμύει ἔχητε. οὐ γὰρ ἐστὶ βοηθῶν γρηῶν οὐδέ ποτ' οὐδὲν τῆν δέοντων παρατίθεν ἀλλὰ κατασπιδάσαντας δεῖ δυνάμιν, καὶ ἔσοφον ταύτῃν περὶ σπιδας, καὶ ταμίας δημοσίους, καὶ ὅπως ἐν τὴν τῆν γρηῶν φυλακῶν ἀκρίβειαν τὴν γρηῶν, οὐτὸ ποιῶσαντας, τὸν μὲν τῆν γρηῶν λόγον, ὡδὲ τούτων λαμβάνειν τὸν δὲ τῆν ἔργων, ὡδὲ τῶν στρατηγῶν. καὶ οὕτω ποιήσητε, καὶ ταῦτ' ἐδέλησθε ὡς ἀληθῶς ἄρην εἰρήμην δημοίαν, καὶ μὲν ὅτι τῆς αὐτῆς φίλιππον ἀναγκάστε οὐ μείζον οὐδὲν ἀν' ἡρώϊ' ἀγαθόν ἢ πολέμησεν ὀξίσου. εἰ δὲ τῶν δοκῶν ταῦτα καὶ διαπίνης μεγάλης καὶ πόνοι πολλῶν, καὶ παραγματούεται εἶναι καὶ μέγα ὀξίως δοκῶν (ἀνάγκη γὰρ ἀνάγκη, πόλλ' ἐκ τῶν πολέμου γρηῶν τὰ δύσχερῆ) ἀλλ' ἐὰν λογισθῶν τὰ τῆν πόλει μὲν ταῦτα γρηῶν ὀξίως, καὶ ταῦτα μὴ ἐδέλη ποιεῖν. ὀξίως ἰσχυροῦ τὸ ἐκόντας ποιεῖν τὰ δέοντα. εἰ μὲν γὰρ ἐστὶ πῆς ἐγγυητῆς ἡμῶν δέον (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γὰρ οὐδεὶς ἀν' ἡρώϊ' ἀξίως γρηῶν τῆν κινουτῆ παραγματούεται) ὡς, ἀν' ἀγῆν ἡσυχίαν, καὶ ἀπαντα παρατίθεν, οὐκ ἐπ' αὐτοῖς ἡμᾶς τελευτῶν εἰ κείνος ἔξει ἀγῆν μὲν τὴν δία, καὶ ταῦτας τῶν θεοῖς καὶ ἀνάξιον ὑμῶν, & τῆν ὑπαρῶντων τῆν πόλει, καὶ παραγματούεται τοῖς παραγῶν τῶν ἰδίας ἐκείνα βαθυμίας, τοῖς ἄλλοις ἔλληνας ἀπαντας, εἰς δουλείαν παρατίθεν καὶ ἔργων γὰρ αὐτὸς ἀν' ἀδύνη καὶ μέλλον, ἢ ταῦτ' εἰρηκῶναι βουλοίμην. οὐ μὲν ἀλλ' εἰ πῆς ἄλλος λέγει, καὶ ὑμᾶς πείθει ἔσω μὴ ἀμυνεῖσθε ἀπαντα παρατίθεν, εἰ ἢ μὴ δὲ μὲν τὸ δοκῶν τὴν νανπίον ἢ παρατίθεν ἀπαντας, ὅπ' ὅσα ἀν' ἡμῶν ἐκείνων εἰσώμην ὑμῶν ὀξίως γρηῶν κέρειος, τοσούτω γρηῶν καὶ ἡσυχροῦ γρηῶν καὶ ἡσυχροῦ εἰσώμην ἀναδύμεθα ἢ τὴν μέλ

λομῶν ἢ πότε, ὡ ἀδρες ἀδελφῶν, τὰ δέοντα ποιεῖν ἐδέλησθε ἢ μὲν ἀν' ἡρώϊ' ἀξίως γρηῶν τῆν κινουτῆ παραγματούεται τὴν δὲ ἀνάγκη τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἡμῶν ἀν' ἡρώϊ' ἀξίως γρηῶν

di sunt. Non enim fieri, non fieri potest, ut externi hostes superentur: nisi prius domesticos hostes punieritis, qui illi subseruiunt: sed necesse est, ubi in hos, tanquam scopulos quosdam, impegertis, ut illi vobis anteuertant. Nam cur eum ita contumeliosè vobis insultare nunc putatis (nihil enim aliud mihi qui dem facere videtur, nisi hoc) & cum aliis beneficiendo, si non aliud, saltem seducat, vobis iam etiam minitari? Veluti, Thessalos multis datis muneribus, in hanc seruitutem pellexit. Neque dicendo quisquam consequi potest, quàm variis artibus miseris Olynthios, data prius Potidæa, multaque aliis, deceperit. Thebanos etiam nunc ad se allicit, sibi que obnoxios facit, tradita Bœotia: posteaquam eos magno grauique bello liberauit. Itaque hi omnes dum aliqua commoditate fruuntur: alij iam perpeffi ea sunt quæ omnes norunt: alij feret, quicquid tadem contigerit. At vos, ut quæ perdidertis, taceam: in ipsa pacificatione, quoties decepti, quàm multis spoliati estis? Nónne Phocensibus? nónne Pylis? nónne Thracia, Dorisco, Serrio, Cersoblepte ipso? nónne nunc urbem Cardianorū tenet, ac confitetur? Cur igitur alia ratione illos, nec eodē modo vos tractat? Quia in sola nostra vrbe, ex omnibus aliis, impunè hostium commodis patrocinari licet: ac, si quis pecuniam ipse accipit, concionandi potestatem habet, etiam si vos vestris opibus interim spoliati sitis. Olynthi, causam Philippi agere tutum nō fuisset, nisi populus Olynthiorum delinitus esset illo traditæ Potidææ, qua vnā frueretur, beneficio. Non tutum fuisset in Thessalia Philippi causam agere, nisi multitudo Thessalorum, eiectis à Philippo, ipsorum commodo, tyrannis, atque Pylea restituta, in societatē beneficiorū & ipsa venisset. Nō fuit Thebis tutum, priusquā Bœotiā illis, deletis Phocensibus, reddidisset. Athenis verò, cum nō Amphipolim tantum, & agrum Cardianorum nobis eriperit, sed Eubœam ita muniat, ut veluti arx sit ad nos excludendos & oppugnandos, & nunc Byzantium inuadat: tutum est dicere pro Philippo. Proinde horū aliqui ex mendicis repentē ditati, ex ignotis atque obscuris celebres sunt facti, & illustres: vos cōtrā, ex illustribus obscuri, è copiosis inopes. Nam vrbis ego quidem opes in fociis, fide, beneuolentia esse positas existimo: quarum rerum omnium penuria vos laboratis. Quas dum vos negligitis, & vobis eripi finitis: ille beatus factus est, & magnus, & formidatur ab omnibus & Græcis & Barbaris: vos, humiles & deserti: rerum venalium copiis splendidi: earum apparatu, que vos decebant, ridiculi. Non autem eodem modo vobis & sibi metipsis quosdam oratores consulere video. Vobis enim quiescendum esse dicunt, etiam si violemini: ipsi verò apud vos quiescere non possunt, tametsi nemo eis iniuriam faciat. Deinde quisquis suggestum conscenderit, Non vis (inquit) autor fieri, aut periclitari: sed timidus es & mollis? Ego verò audax & importunus atque impudens neque sum, neque fieri velim: fortiorem tamen longè latèque illis, qui proteruè apud vos publica negotia tractat, me esse existimo. Qui enim, Athenienses, posthabita vtilitate reipub. in iudicium adducit, proferibit, dat, accusat: nulla quidem hæc fortitudine facit: sed quia scit, dum, que vobis placeant, loquatur, & nullam reipub. partem vacillatē, que create periculum queat, attingat, se quasi pignus habere suæ salutis & incolumitatis, audax & confidens est. Qui verò publici boni causā crebrò vestris voluntatibus aduersatur, & ni-

Defensio, & cōmendatio sui, per collationem cū aduersariis

τε καὶ ἀποτυμπανίσαι. ἔγωγε οὐκ ἐστὶν ἔξω τῆς πόλεως ἐχθρὸν κερτῆσαι, ὡρὶν αὐτοῖς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει κολάσσειν ἐχθρὸν, ὑπερπεποιθῶτας ἐκείνων· ἀλλ' αἰσχυρῶς τῆσιν ὡσπερ ποροβόλοις ποροσπύσσοντας, ὑπερέξειν ἐκείνων. ποθεν γὰρ οἴεσθε νῦν αὐτὸν ὑβρίζειν ἐς ὑμᾶς; ἔσθ' ἂν ἄλλο ἔμοι γὰρ δοκεῖ ποιεῖν ἢ τῆτο. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις εὖ ποιῶντα, εἰ μὴ δὲ ἄλλο, ἔξαπατᾶν, ὑμῶν δὲ ἀπειλεῖν ἢ δεισιδόνων δευταλοῦς πολλὰ δοῦναι, ὑπηγάγετο εἰς τὸ νῦν παρεῦσαν δουλείαν. οὐδ' αὖ εἰπεῖν δι' αὐτῶν οὐδὲν, ὅσα τοῖς Τραχηπύροις ὀλυμπίοις, ποροσπύσσοντας δὲς πέπιδαιαι, ἔξηπάτησε, ἔ πολλὰ ἔπερα. θεβαίους τε νῦν ὑπάγει, τὴν βιοιωπῆαι αὐτοῖς ποροσπύσσοντας, ἢ ἀπαλλάξας πολέμους πολλοῦ ἔχ' ἁλεπύ. ὡσεὶ καρπὸν σάμυδροι πῖνα ἔκαστοι τούτων πλεονεξίαν· οἱ μὲν ἤδη πεπονησάν, ἃ δὲ πάντες ἴσασιν οἱ δὲ ὅ, π' αὐτὰ συμβῆ, πείσονται. ὑμῶν γὰρ μὲν ἀπεσέκησθε, σιωπῶ. ἀλλ' εἰ αὐτὰ τὰ τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, πόσους ἔξηπάτησθε; πόσους ἀπεσέκησθε; οὐχὶ φωνέας; οὐ πύλας; οὐχὶ τὰ ἐπὶ θράκης, δουρίσκιον, σέρβιον, τὸ κερσοβλέπῳ αὐτόν; οὐ νῦν τὴν πόλιν τῆς καρδανῶν ἔχει καὶ ὁμοιογῆ; π' αὐτὸν ἐκείνους τοῖς ἄλλοις, ἢ οὐ τὴν αὐτὴν ἔσοπον ὑμῶν ποροσφέρειται; ὅτι ἐν μόνῃ τῆς πασῶν πόλεων τῇ ἡμετέρῃ, ἀδεια ἴσθ' ἔχθρὸν λέγειν δέδιδαι, ἢ ἢ λαβόντα χεῖματ' αὐτῶν, ἀσφαλῆς ἔστι λέγειν παρ' ὑμῶν καὶ ἀφ' ἡμετέρων τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἦτε. οὐκ αὐτὸν ἀσφαλῆς λέγειν ἐν ὀλυμπίῳ τὰ φιλιππου. μὴ σιωδ' πεπονησάντων τῆς πολλῶν ἐλυμπίων, τῶν ποροσπύσσοντας, οὐκ αὐτὸν ἀσφαλῆς λέγειν ἐν δευταλία τὰ φιλιππου μὴ δὲ εὖ πεπονησάντος τῆς πηλῶν τῆς δευταλων, τῶν τοῖς τυραννοῖς ἐμβαλεῖν φιλιππον αὐτοῖς, καὶ τὴν πύλασαν ποροσπύσσοντας. ἔγωγε ἐν δευταλια ἀσφαλῆς, ὡρὶν τὴν βιοιωπῆαι ἀπέδωκε, ἢ τοῖς φωνέας αἰεῖλεν. ἀλλ' ἀδύνησον, οὐ μόνον ἀμφίπολιν καὶ τὴν καρδανῶν χεῖρα ἀπεσερπησάντος φιλιππου ἀλλὰ καὶ κατὰ σκευὰς οἷος ὑμῶν ἐπιτήρησμα τὴν εὐβοίαν, καὶ νῦν ἐπὶ βυζαντιον παλιόντος ἀσφαλῆς ἔστι λέγειν ἴσθ' φιλιππου. τοὶ γὰρ τοι, τούτων μὲν ἔνιοι ἐκ πτωχῶν, ταχὺ πλούσιοι γέγονασιν. καὶ ἔξ' ἀνονήμων, καὶ ἀδούλων, ἐπὶ δούλων, καὶ γνάμμοι ὑμῶν ἢ τουωσπίων, ἐκ μὲν ἐπὶ δούλων, ἀδούλων. ἐκ δὲ ὑπέροσον, ἀπορογο. πόλεως γὰρ ἔγωγε πλούσιον ἢ γούμα, συμμάχους, πῖσαν, εὐνοῖαν ὡν ἀπάντων ἔσθ' ὑμῶν ἀπορογο. ἐκ ἢ τῆ, τούτων ὀλιγώροφος ὑμῶν ἔχων, καὶ εἰάν τούτων σέ, ἔσθ' αὐτῶν. ὁ μὲν, δούδαίμων καὶ μέγας καὶ φοβερός πᾶσιν ἑλλησι καὶ βαρβαροῖς γέγονεν ὑμῶν δὲ ἔρημοι καὶ ταπεινὴ τῇ μὲν τῆς ἀνίαν ἀφθονία, λαμπεροῖ τῇ δὲ ὡν ποροσπύσσοντας κατὰ γέλασσοι. οὐ τὸν αὐτὸν ἢ ἔσοπον ποροσπύσσοντας, καὶ ποροσπύσσοντας οἷος τῆς λεγόντων ποροσπύσσοντας. ὑμῶν μὲν γὰρ ἢ συχίαν ἄγειν φασὶ δὲν καὶ πῆς ὑμῶν ἀδικῆ αὐτοῖ δὲ οὐ δύνανται παρ' ὑμῶν συχίαν αἰεῖν οὐδὲν ὡς αὐτοῖς ἀδικουῦτος. εἴτα φασὶν ὅς αὐτὸν τύχη παρελθόν οὐ γὰρ ἐδέλεος γράφει; οὐδὲ κινδύνοθεν ἀλλ' ἀτολμος εἰ καὶ μαλακός. ἐγὼ δὲ θεοσὺς μὲν, καὶ βδελυγός, καὶ ἀνιδής, οὐτ' εἰμὶ, μήτε γηρούλιον ἀνδρείότερον μὲν τοὶ πολλοῖ πᾶν τῆς ἰταμῶς πολιτδομορῶν παρ' ὑμῶν, ἐμαυτὸν ἢ γούμα, ὅς πῆς μὲν γὰρ ἢ ἀδρες ἀδύαοι, πειρῶν ἢ σιωσῶσει τῇ πόλει, κεί εἰ, δημῶσει, δίδωσι, κατηγορεῖ οὐδέμῃ ταῦτ' ἀνδρεία ποιεῖ ἀλλ' ἔχων ἐνέχων τῆς αὐτῆς σωτηρίας τὸ ποροσπύσσοντας ὑμῶν λέγειν, καὶ πολιτδομορῶν ἀσφαλῶς. θεοσὺς ἔστιν. ὅς πῆς δὲ ὑμῶν τῆς βελίτσου πολλοῖς ὑμετέροις ἀνὰ πῆσας ἐπὶ ἡμετέρας, ἢ μὴ δὲν λέγει ποροσπύσσοντας, ἀλλὰ τὸ βέλοισο αἰεῖ καὶ

καὶ τὴν τοιαύτην πολιτείαν θεωρεῖται, ἐν ἣ πλείονων ἢ ἅ
τύχη κυρία γίνεται, ἢ οἱ λογισμοὶ, τούτων δὲ ἀμφοτέρων
ὑπερβυτων ὑμῖν ἑαυτὸν παρέχει οὗτος ὅστις ἀδρῆος, καὶ
χρησιμὸς γὰρ πολίτης ὁ τοιοῦτος ὅστις οὐχ οἱ τῆς παρ ἡ-
μερῶν χάριτος τὰ μέγιστα τῆς πόλεως ἀπολαλεκότες, ἕως
ἐγὼ τοσούτου δέω ζήλω, ἢ νομίζω ἀξίους πολίτας τῆς
πόλεως εἶναι ὡς τ' εἰ τις ἐροῖτό με, εἰπέ μοι, σὺ δὲ δὴ τί τῶ
πόλιν ἢ μὲν ἀγαθὸν πεποιήκας, ἔχων, ὡ ἀδρῆς ἀθλιωταῖοι,
καὶ ἔμεσας εἰπέ, ἔχρησας, καὶ χρημάτων εἰσφο-
ρας, καὶ λύσεις ἀχρημάτων, καὶ τοιαύτας ἄλλας φιλαν-
θρωπίας οὐδὲν αὐ τούτων εἰποιμί, ἀλλ' ὅτι τῶ τοιούτων
πολιτῶν οὐδὲν πολιτεύομαι, ἀλλὰ διυάμιμος
αὐ ἴσως, ὡς περ καὶ ἔτεροι, κατηγορεῖν, καὶ χαρίζεσθαι, καὶ
δημοῦεν, καὶ τὰλλα, ἀποιῶσιν ἔπι, ποιῶν. οὐδὲ ἐφ' ἐν
τούτων πώποτ' ἐμὸν ἔταξα, οὐ καὶ παρήχθην, οὐδ'
ὑπὸ κέρδους, ἢ ὑπὸ φιλοπρέπειας ἀλλὰ ἀχρημῶ λέγων.
ὅς ὢν ἐγὼ μὲν πολλῶν ἐλάττων εἰμι παρ ὑμῖν ὑμεῖς ὅ, εἰ
πεῖσοιθε μοι, μίξοις αὐ εἴητε. οὕτω γὰρ αὐ ἴσως ἀνεπί-
φθορον εἰπέ. οὐδὲ γ' ἐμοὶ δοσεὶ δικαίον τῆς ἐμῆς πολί-
του, τοιαύτη πολιτεύεσθαι δὲ εἰσέειν, ὅς ὢν ἐγὼ μὲν παρῶ-
τος ὑμῶν εἰσομαι δὲ δέως, ὑμεῖς ὅ τῶ ἄλλων ὑσατοῖ, ἀλλὰ
συνωξάμεσθαι δὲ τῶ πόλιν τοῖς τῶ ἀγαθῶν πολι-
τῶ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ βέλτερον ἀεὶ, μὴ τὸ ῥᾶσον ἀπαν-
τας λέγειν. * ἐπ' οὕτω μὲν γὰρ ἡ φύσις αὐτῆ βασιλεύειται.
ὅτι τῶ δὲ, τῶ λόγῳ δὲ παρῶσθαι διδάσκοντα τὸν
ἀγαθὸν πολίτην. ἢ δὴ τῶν πρὸς ἡκούσα τοιοῦτον π
λέγοντος ὡς ἀεὶ ἐγὼ, λέγω μὲν αὐτὸ τὰ βέλτερα. ἐστὶ δὲ
οὐδὲν ἄλλο, ἢ λόγῳ τὰ παρ ἑμοῦ δὲ δὲ ἐργῶν τῆ πόλιν,
καὶ παρῶσθαι πῶς. ἐγὼ δὲ ὡς ἔχω παρῶ τούτων, λέξω
παρῶ ὑμῶν, καὶ οὐκ ἀποκρύψω, μὴ οὐκ εἶναι νομίζω τῶ
συμβουλεύοντος ὑμῖν ἐργῶν οὐδὲν, πλὴν εἰπέ τὰ βέλ-
τερα καὶ τῶ ὅτι τῶν ἔχει τὸν ἔσοπον ῥᾶδιως οἰμῶ
δίδειν. ἴσως γὰρ δὴ πῶς τῶ, ὅτι τῶ δὲ πῶς ὁ κῆνος
* ἐν ὑμῖν ἐδημιουργεῖ, ὡς δὲ βοηθεῖν, καὶ τοῖς δὲ βοήθας
σώζειν, ὅτι θεβαῖοι κατεδουλοῦντο αὐ τοῖς. καὶ λέγων,
εἰπέ οὕτω πῶς εἰπέ μοι βουλεύεσθαι ἔρη, θεβαῖοις ἔ-
χοντες ἐνήσῳ, τῶ χρησάμε, καὶ τῶ δὲ ποιῶν, οὐκ ἐμπλη-
σετε τῶ δαλατῶν, ὡ ἀδρῆς ἀθλιωταῖοι, ἔμεσας οὐκ ἀ-
νάσαντες ἢ δὴ παρῶσθαι εἰς τὸν περῶσθαι κατελξά-
τε τὰς νῆας, οὐκοῦν, εἰπέ μὲν τῶ τῶ ὁ τῶ δὲ πῶς ἐσοῖ-
σατε δὲ ὑμεῖς. ἐν δὲ τούτων ἀμφοτέρων, τὸ παρῶσθαι
ἐπαρῶσθαι εἰδὲ ὁ μὲν εἰπέ ὡς οἶον τὰ ἀεὶ, ὡς περ εἰ-
πέ τότε ὑμεῖς δὲ ἀπερῶσθαι πῶσθαι, καὶ μὴ δὲ ὑπικου-
σατε ἄρ' αὐτῶ γερῶνός π τῶ τότε συμβαίνων τῆ πόλιν,
οὐχ οἶον τῶ. οὕτω τοῖνυν καὶ παρῶσθαι αὐ ἐγὼ λέγω νῦν,
καὶ παρῶσθαι αὐ ὁ δὲ πῶ εἴπω, τὰ μὲν ἔργα παρ ὑμῶν αὐτῶ
ζητεῖτε τὰ ὅ βέλτερα * ὅτι πῶ λέγειν, παρῶ τῶ πα-
ριόντος. ἐν κεφαλῶν δὲ ἀλίγω παρῶσθαι, κατὰ βίβλια
βούλομαι. χρημάτων εἰσφέρειν φημί δὲ, τῶ ὑπαρχου-
σαν διώμην συνέχειν, ἐπανορθοῦντας, εἰπὶ δοκεῖ μὴ
καλῶς ἔχειν. μὴ οἷς αὐ πῶς αἰπάσθαι, τὸ ὅλον κατα-
λύοντας. παρῶσθαι ἐμπέμπειν παντῶ τῶ τῶ δὲ δίδον-
τας, νοθεύοντας, παρῶσθαι ὅσα αὐ δὲ ὑπῶνται τῆ πό-
λει. παρῶσθαι τῶ τῶ, τοῖς ὅτι τῶ παρῶσθαι διωρο-
δοκουῦντας καλῶσθαι, καὶ μισεῖν αὐ καὶ παντῶ τῶ ἢ οἱ
μέγιστοι, καὶ δικαίως ἑαυτοῖς παρεχόντες εὐ βεβουλεύ-
σθαι δοκῶσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ ἑαυτοῖς. καὶ οὕτω τῶς
παρῶσθαι χρεῖσθαι, καὶ παύσθαι ὀλιγοεῦντες ἀπαν-
των, ἴσως αὐ ἴσως καὶ νῦν ἔπ τὰ λοιπὰ βελτίω γήμοιτο.

hil ad gratiam loquitur, sed semper utilitatem spe-
ctat, & eam gerendę reipub. rationem eligit, in qua
Fortuna magis quàm Ratio dominatur: & tamen
haud recusat, quo minus vtriusque à se rationes re-
peratis: hic demum vir fortis, atque etiam bonus i-
dem eius est: non isti aurę popularis captatores,
qui breuib. istis obsequiis summa reipub. præsidia
perdiderunt. quos ego tantum absum ut æmuler,
aut dignos reipub. ciues esse putem: vt, si quis me ro-
get, Dic mihi, tu verò quid contulisti reipublicę?
Quanquam possem, Athenienses, & trierarchias, &
ædificia munera, & pecunię collationes, & captiuo-
rum redemptiones, & alia similia humanitatis of-
ficia commemorare: nihil tamen huiusmodi refe-
ram: sed hoc dicam, me ab ista gerendę reipub. for-
mula profus abhorrere. Nam cū fortassis & ipse,
non minus quàm alij, accusare possem, & donare &
proscribere, & cętera quę isti faciunt, facere: nun-
quam ne ad vnũ quidem talium aucupiorũ vel vo-
luntate mea me contuli, vel spe lucri aut ambitione
sum impulsus: sed ea perpetuò dico, quib. ego id cõ-
sequor, vt minus apud vos autoritatẽ valeam & gra-
tia, quàm alij multi: vos, si mihi auscultaretis, am-
pliores fieretis. Sic enim dicere fortasse nõ inuidio-
sum est. Neq; mihi videtur boni ciuis esse officium,
taliam gerendę reipub. artificia excogitare, per quę
statim ego princeps inter vos existerẽ, vos aliorum
ultimi: sed re ipub. vnã cum bonorum ciuiũ actio-
nib. & gubernatione, augeri atque amplificari de-
cet, omnib. que semper non facilima, sed optima
dicenda sunt. Nã illd natura suo pte nutu fertur: ad
hec boni ciuis doctrina & eloquentia est prouehẽ-
da. Iam quendam etiam tale aliquid dicentem audi-
ui: Me quidem semper dicere optima: sed quicquid
à me profiscatur, verba tantum esse: cum operib.
sit opus reipub. & actione aliqua. Ego verò quid de
his sentiam, exponam vobis, neq. dissimulabo. Nõ
arbitror vllum aliud opus atque officium esse cõsi-
liarij, nisi vt maximẽ profutura dicat. & hoc ita ef-
fe, me facild puto probaturum. Illud enim vtique
scitis, Timotheum quondam illũ apud vos oratio-
nem habuisse, de adiuuandis & conseruandis Eu-
bœensibus, quum eos Thebani oppressum irẽt: cuius
hęc ferẽ verba fuerunt: Agite verò, deliberatis
(inquit) quũ Thebanos in insula habeatis, quę ra-
tio ineunda, quidve agendum sit? Non mare imple-
bitis, Athenienses, triremibus? non iam surgitis, in
Piræum abitari? non classẽ in mare trahetis? Hęc
Timotheus dixit, vos fecistis: quę cum vtraque cõ-
iungerentur, res confecta est. At si is quàm optima,
vt tum dixit, dixisset: vos verò ignauiã impediti, nõ
obtemperassetis: essetne aliquid eorum actum, quę
tum ciuitati contigerũt? Fieri non potest. Sic igitur
quicquid vel ego nunc, vel quiuis alius dixerit: res
& actiones apud vosmetipsos quærītote: vtilissimũ
consilium * scienter explicatum, apud oratorẽ. Sed
vbi orationem meam in summam & capita quędã
redegero, descendã. Sic igitur censeo: Conseruendam
esse pecuniam: & exercitum iam comparatum, esse
conseruandũ: atque si quid nõ rectẽ fieri videbitur,
corrigenđum: non ob cuiusuis cauillationes totum
destruendũ: legatos quocunq. terrarũ esse mittẽ-
dos, qui doceant, monent, conficiant reipub. quicquid
poterunt. Præter hæc omnia, qui corrupti largitio-
nibus, negocia perfidẽ corrumpunt, tum puniendi, tũ
semper & vbiq; odio habendi sunt: vt moderati ho-
mines & boni viri rectẽ prodẽtẽr; vitã instituisse,
tũ aliis, tũ sibi metipsis videatur. Quod si hanc ratio-
nẽ sequuti, negligere omnia deseritis: bona, bona
inquã ipos etiam nũc est, cętera melius successura.

Occupatio: Oratoris esse dare consilium: populi, te gerere.

Peroratio per enumerationem

Verum si desidebitis, haec tunc duntaxat, ut plaudatis, & laudetis orationem, rerum cura suscipiatur: cum vero gerenda res erit, tergiversamini: nullam equidem video orationem, quae sine vestra opera diligenti cura civitatem servare possit.

LIBANII ARGUMENTVM tertiae in Philippum orationis.

Simplex orationis huius est argumentum. Nam cum Philippus verbo pacem ageret, reuera Athenienses multis iniuriis lacesseret: hortatur eos Orator, ut insurgant, & regem vlciscantur: quod magnum periculum & ipsis impendeat, & omnibus communiter Graecis.

DEMOSTHENIS TERTIA IN PHILIPPVM ORATIO, IX. Hieronymo Vuolfio interprete.

QVVM multa verba fiant, Athenienses, in omnibus ferè concionibus, de iniuriis Philippi, quibus, ex quo pacem fecit, non solum vos, sed & reliquos Graecos afficit: cumque omnes, res ipsa confiteri cogat (etsi id quidem non faciunt) necesse esse & convenire, ut omnes ea tum dicant, tum agant, per quae eius insolentia reprimatur & puniatur: eod redisse tamen omnia negotia, & per incuriam prolapsa esse video: ut verear, ne dictu odiosum, verum tamen sit: Si omnes oratores dicere, vosque decernere velletis ea, per quae res quam afflictissimae fierent: existimare me, statum earum, quam nunc est, non posse fieri deteriorem. Ac multae fortasse sunt causae, cur haec ita se habeant: neque propter unum atque alterum vitium res huc redierunt. potissimum tamen, si rectè consideretis, ij sunt in culpa, qui incundissima dicere malunt, quam utilissima: quorum alij, Athenienses, dummodò, quibus rebus ipsi gloria florent & valent, eas tueantur, nullam futurorum rationem habent: quare nec vos habere oportere putant: alij, eos qui in rerum administratione constituti sunt, criminando & calumniando, nihil aliud faciunt, nisi ut civitas ipsa de se poenas sumat, & ea re occupetur: Philippo autem quiduis & agere, & dicere liceat. Quae instituta ut vilitata vobis, ita causae sunt perturbationis & delictorum. Peto autem à vobis, Athenienses, si quid veri liberè dixerò: ne propterea mihi irascamini: sed sic potius rem consideretis: vos loquendi libertatem in aliis rebus ita communem putatis esse oportere omnibus in vire degentibus: ut & hospitibus & servis eam impartieritis: ut multos apud vos servos videre est, quiduis loqui liberius, quam civis in quibusdam aliis urbibus: à consulendo autem, omnino eandem repulit. Vnde id consequimini, ut in concionibus fastidiatis, assentationibus deliniti, & omnia quae voluptati sunt, audiat: in rebus autem & factis, de extremis iam periclitemini. Quod si nunc etiam sic affecti estis, non habeo quid dicam. Sin quae in rem vestram sunt, sine adulatione audire vobis: dicere sum paratus. Tametsi enim res omnino malè se habent, multaq; per focordiam perierunt: tamè ex, si vos vel nunc officio fungi volueritis, omnes corrigi possunt. Ac mirum fortasse videbitur quod dicam, sed verum: quod praeteritis temporib. fuit pessimum, id ad futura est optimum.

Assentationibus, potius, & calumniatoribus res aduersas acceptas esse referendas.

Veniam petit liberè orationi: suadèque, Philippum qui hostilia faciat, pro hoste vlciscèdum.

δοξον μὲν ἴσως ἔστιν ὁ μέλλων λέγειν, ἀληθεῖς δὲ τὸ χάρισμα ἐν τοῖς παρεληλυθόσι, ἔτι τοῦ πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτερον ὑπάρχει. τί

LIBANII OTIUM PRO THESEIS TOTO κατὰ Φιλίππου ἔτιου λόγου.

Plurimum est otium in hac oratione. Philippi enim propter quod verbum pacem ageret, reuera Athenienses multis iniuriis lacesseret: hortatur eos Orator, ut insurgant, & regem vlciscantur: quod magnum periculum & ipsis impendeat, & omnibus communiter Graecis.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΛΟΓΟΣ ἔτιος.

BΟΛΩΝ, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι, λόγων γηνομένων, ὀλίγες δὲ καὶ ἐκάστη ἐκκλησίαι, καὶ ὡς Φιλίππος, ἀφ' ἧς εἰρήνη ἐποίησατο, ἔμεινον ὑμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἰλλυαῖς ἀδυνατεῖ πάντων, εὐοίδη ὅτι, φησὶ τὸν γὰρ (εἰ καὶ μὴ ποιῆσι τὰς) καὶ λέγειν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἀπασί πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἐμῆος παύσει) τὸ ὑβρεως, καὶ δίκην δώσει εἰς τὸ ἐπιγυμνασίον τὰ πράγματα καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὡς τε δεδοικα, μὴ βλάσφημον μὲν εἶπεν, ἀληθεῖς δὲ ἢ εἰ καὶ λέγειν ἀπαντες ἐβέλοντο οἱ παλιότες, καὶ χειροτονεῖν ὑμῶς, ὅς ὡς θαυλότατα ἐμελλε τὰ πράγματα ἐξενεῖν ἐκ τῆς ἡμετέρας δύνασιν χεῖρον, ἢ καὶ δευτερεύουσα, πολλὰ μὲν ἐν ἴσως ἔστι τὰ αἴτια, ἔτι ταῦθ' ἔτιος ἔχεν καὶ ἐπὶ ἐν ἐδὲ δύο, εἰς τὸ τὰ πράγματα ἀφῆν) μάλιστα δὲ, ἀπὸ πρὸς ἐξέτασιν ὅς τῶς δὲ ῥήσθητε δὲ πρὸς χεῖρὸς μείλλον, ἢ τὰ βέλτερα λέγειν πρὸς ἑαυτὸν ὡς πνὲς μὲν, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι, ἐν οἷς δοδοκίμωσιν αὐτοὶ καὶ δύνασιν) ταῦτα φυλάττοντες, οὐδεμίαν καὶ τῶν μελλόντων πρὸς ἑαυτὸν ἔχουσιν ἔχουσιν ἐδ' ὑμῶς οἰόντων δὲ ἔχεν, ἔτιος δὲ, τοῖς ἐπιτοῖς πρὸς ἑαυτὸν ὄντας αἰτιώμενοι, καὶ δευτερεύοντες ἐδὲ ἄλλο ποιεῖσιν, ἢ ὅπως ἢ μὲν πόλις αὐτὴ παρ' αὐτὴ δίκην λήψεται, καὶ κατὰ τὰς ἑσας) Φιλίππου δὲ ὄξείας καὶ λέγειν καὶ κατὰ τὴν ὁ, πρὸς ἑαυτὸν) καὶ τῶν) πολιτείαι, σωθήσεται μὲν εἰσιν ὑμῶν, ἀπασί δὲ τὸ πρὸς ἑαυτὸν καὶ τῶν) ἀμύπηματάν. ἀξίω δὲ ὑμῶς, ὡς ἄνδρες ἀθλωαῖοι, εἰ καὶ τῶν) ἀληθεῖς μὲν) παρρησίας λέγω, μηδεμίαν μοι δὲ τὸ παρ' ὑμῶν) ὄξείας γηνομένης. σκοπεῖτε καὶ αἰδουμένους τὸ παρρησίαν ὅτι μὲν τὸ ἄλλων, ἔτιος κοινὴν οἰδέσθαι δὲ καὶ) πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ὡς τε καὶ τοῖς ξένοις, ἔτιος δὲ αἰσῶν αὐτὸν) μετὰ δεδωκατε. ἔτιος πολλὰς αὐτὸς οἰκέτας ἴδοι παρ' ὑμῶν) πλείονος ὄξείας ὁ, πρὸς ἑαυτὸν) λέγοντας, ἢ πολίτας ἐν εἰσῶν τῶν) ἄλλων πόλεων. ἐν τῇ) τῶν) συμβεβηκέναι παντῶν) πασιν) ὄξείας ἡλικίας. εἰθ' ὑμῶν) συμβέβηκεν ἐν τῇ) τῶν) ἐκκλησίαις, εὐφραν καὶ κολακεύεσθαι, πᾶν) τῶν) πρὸς ἑαυτὸν ἀκύνειν ἐν τῇ) τοῖς πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοῖς γηνομένοις, καὶ τῶν) ἑαυτὸν) ἡδὴ κινδυνόειν. εἰ μὲν ἐν καὶ) ἔτιος δὲ καὶ) οὐκ ἔχω τί λέγω. εἰδ' ἂ) συμφέρει τοῖς πρὸς ἑαυτὸν) χεῖρος κολακείας ἐδὲ καὶ) ἀκύνειν) ἔτοιμος λέγειν καὶ) εἰ πᾶν) φαύλως τὰ πρὸς ἑαυτὸν) ἔχει, καὶ) πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν) ὡς ἔστιν, εἰ καὶ) ὑμῶς τὰ δέοντα ποιεῖν βέλτερον) ἐπὶ) πᾶν) τὰ) ἑπαινοδοξασαδ) καὶ) κατὰ τὸν) ὑπάρχει. τί